Ετος Η'

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ὀκτωβρίου Πέμπτη 1906

Αριθ. 389

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ (ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . . . *Δραχ.* **10**
Εν Τουρκίᾳ . . . . . 1/2 *τουρκικῆς λίρας*
Εν τῇ ἄλλῃ ἀλλοδαπῇ . . 1/2 *ἀγγλικῆς λίρας*

Ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης ἑκάστου μηνός.

ΑΓΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀφορῶσα εἰς τὸ φύλλον ἀπευθύνεται
Πρὸς τὸν κ. Ἰ. Λαμπρίδην δικηγόρον
Ὁδὸς Σόλωνος 36

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΗΘΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΛΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κύριον ἄρθρον (*Τὰ αἴτια τῆς καθ' ἡμῶν ἐχθρότητος τῆς Ἰταλίας*). — Παλαιστίνη (*ἡ Σχολὴ τοῦ Σταυροῦ*). — Βουλγαρικαὶ θηριωδίαι. — Ἀγγέλματα καὶ θρῦλοι. — Αἱ ἰταλικαὶ μονομανίαι. — Τὰ ἐν Ἑλλάδι. Τελευταῖαι εἰδήσεις. — Ἐπιφυλλὶς (*ἡ ἐν Χίῳ ἐκπαίδευσις*).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 5 Ὀκτωβρίου 1906

Ἐν ἄλλῃ στήλῃ δημοσιεύομεν χαρακτηριστικὰς περικοπὰς ἐκ τῶν σχετιζομένων πρὸς τὴν Ἤπειρον τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος βιβλίου τοῦ Ἰταλοῦ Πελλεγρίνη, τοῦ ἐπιγραφομένου *Πρὸς τὸν Πόλεμον*. Ἡ ἐπιγραφή, καθ' ἃ πληροφορεῖ ἡμᾶς ὁ ἐν Κερκύρᾳ ἡμέτερος ἀνταποκριτής, εἶναι ἐρυθροῖς γράμμασι γεγραμμένη, ἵνα ἐκφραστικώτερον ἴσως ἀπεικονίσῃ τὰ αἱμοχαρῆ ἔνστικτα τοῦ ἀρητίου τούτου commis Voyageur τῆς ἐν Ἠπείρῳ καὶ Ἀλβανίᾳ πολιτικῆς τῆς ἀδελφῆς Ἰταλίας.

Ὁ τρομακτικὸς τίτλος τῆς παραδόξου συγγραφῆς ἀφορᾷ εἰς τὴν Αὐστρίαν, τὴν σύμμαχον ἅμα καὶ ἀμείλικτον ἐχθρὰν τῶν ἐπὶ τῆς Ἀνατολῆς ἐξαπλωτικῶν καὶ αὐτοκρατοριστικῶν τάσεων τοῦ νεογεννήτου γείτονος βασιλείου. Τῷ ὄντι αἱ πρώϊμοι αὗται τάσεις τῆς Ἰταλίας εὑρίσκουσι παρὰ τῇ Αὐστρίᾳ τὸ φυσικὸν πρόχωμα, τὸν βαρὺν ὄγκον, ὅστις πιέζει καὶ ταράττει τὰ ἰταλικὰ ὄνειρα ὡς δεινότατος ἐφιάλτης.

Οὐδ' εἶναι πλέον ἡ ἀλύτρωτος λεγομένη Ἰταλία ἡ πηγὴ τῆς ἀπροκαλύπτου ἰταλικῆς δυσφορίας. Αὕτη ἐλησμονήθη πρὸ πολλοῦ καὶ αἱ σποραδικῶς ἐκρηγνυόμεναι ταραχαὶ φοιτητικῶν τινων κύκλων δὲν ἐστάθησαν ἱκαναὶ νὰ ἀνασηκώσωσι τὴν ἐπιτυμβίαν πλάκα, ὑφ' ἣν ἡ ἐπίσημος Ἰταλία ἠναγκάσθη νὰ θάψῃ τὰς περὶ ἀλυτρώτου Ἰταλίας ἀναμνήσεις τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ καὶ ἐφ' ἧς ἐστήριξε τὸν πολιτικὸν δεσμὸν τῆς τριπλῆς συμμαχίας, ὅπως ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῶν δύο ἀετῶν, τοῦ γερμανικοῦ καὶ τοῦ αὐστριακοῦ, πτερωθῇ καὶ μεγαλώσῃ ὁ ἰταλικὸς νεοσσός.

Ἀλλὰ νῦν ἐπτέρωσε καὶ ἐμεγάλωσεν. Ἐξισωθεῖσα διὰ τῆς συμμαχίας πρὸς δύο αὐτοκρατορίας συναισθάνεται τὸ ἠθικὸν μειονέκτημα τὸ ὑπὸ τῶν πραγμάτων μαρτυρούμενον, ὅτι εἶναι ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος δὸς δ' εἰπεῖν καὶ περιφρονούμενος ἐνίοτε τροχὸς τῆς συμμαχίας ταύτης καὶ ἡ ἔντασις τῶν δυνάμεων, εἰς ἣν προέβη τὸ νεαρὸν βασίλειον κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαπενταετίαν, ὅπως αὐξήσῃ καὶ μεγαλώσῃ τὸ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀξίωμα αὐτοῦ, μαρτυρεῖ ἅπαξ ἔτι, ὅτι καὶ παρὰ τοῖς λαοῖς, ὡς παρὰ τοῖς ἀτόμοις, τὰ βαθέα καὶ ἀφανῆ ἐξωτερικῶς ἐλατήρια τοῦ ἠθικοῦ ἐγωϊσμοῦ κανονίζουσι πολὺ μᾶλλον τὴν πορείαν τῶν κρατῶν ἢ οἱ ὑπολογισμοὶ τῶν ἀληθινῶν αὐτῶν συμφερόντων καὶ τῶν νομίμων δικαιωμάτων. Ἄριστα γινώσκουσιν οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἰταλίας, ὅτι οὔτε ἡ Ἀλβανία οὔτε ἡ Ἤπειρος, καὶ ἂν γίνωσιν ἰταλικαί, χωροῦσι τὰς διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας Ἰταλῶν, οὓς κατ' ἔτος φυγαδεύει ἐκ τῆς λατινικῆς χερσονήσου ἡ πεῖνα καὶ ἡ ἄλλη βιωτικὴ ἀθλιότης εἰς τὰς νοτίους ἀμερικανικὰς πολιτείας. Δὲν πρόκειται ἄρα περὶ ἐξοικονομήσεως τῆς ἀνθρωπίνης ταύτης πλημμύρας, ἀλλὰ περὶ ἀγῶνος ἔχοντος ὡς τέρμα τὴν ἀπωτέραν, καὶ δι' αὐτὸ ἐντονωτέραν καὶ ὁρμητικωτέραν ἄτε ἀδήλους ἔχουσαν τὰς ἐκβάσεις, φιλοδοξίαν τοῦ νὰ καταλάβῃ καὶ ἡ Ἰταλία θέσιν ἀνάλογον πρὸς τοὺς διεκδικοῦντας τὴν κυριαρχίαν τῆς οἰκουμένης. Δύο δὲ ροπαὶ συνέτειναν ἐπ' αὐτὴν πρὸς τοῦτο. Τοῦτο μὲν ἡ καθολικὴ κίνησις τῶν ἐθνῶν πρὸς τὸν αὐτοκρατορισμόν, πρὸς τὸν ἀπαρτισμὸν δῆλον ὅτι πολιτειῶν ἐπὶ μεγίστας μὲν γῆς ἐκτάσεις ἁπλουμένων, μέγιστον δὲ πλῆθος κατοίκων περιλαμβανουσῶν, ὅπως οὕτω ἀκεραίαν καὶ ἀθίκτον ἐκ πάσης προσβολῆς τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν διατηρῶσιν, μηδὲν δὲ γίνηται ἐν τῇ προϊούσῃ τῆς γῆς διανομῇ παρὰ γνώμην αὐτῶν. Τοῦτο δὲ αἱ μετ' ἐπιμελείας ἐκθαπτόμεναι ἀμφιβολωτάτης μὲν εὐκλείας, μεγάλαι δ' ὅμως παραδόσεις τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῆς Ἐνετίας.

Ὁμολογητέον ὅτι τας παραδόσεις ταύτας ἐγέννησε καὶ ἐκτρέφει ἡ καταπληκτικὴ περὶ τὸ πολιτεύεσθαι ἀνικανότης τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου καὶ τῆς ὅλης ἑλληνικῆς φυλῆς ἡ ἀπαραδειγμάτιστος διὰ τὸν ὑπὸ τοὺς Τούρκους ζυγὸν ἀτυχία. Τὸ μὲν βασίλειον ὑπὸ μηδαμινῶν ἀνθρώπων κυβερνηθὲν καὶ διοικούμενον κατελήφθη ὑπὸ τοσαύτης τυφλώσεως, ὥστε μακροτάτας νὰ καταναλώσῃ δεκαετηρίδας περὶ χυδαιοτάτας ἐσωτερικὰς ἔριδας καὶ ἀναίσθητον νὰ θεᾶται ὁμοτύχων κατὰ τὸ πλεῖστον δὲ καὶ ἀφανεστέρων γειτόνων τὴν αὔξησιν, ἡ δὲ ἄλλη ἑλληνικὴ φυλὴ δεδεσμευμένη καὶ χεῖρας καὶ πόδας εἰς τοῦτο τὸ ἀτροφικὸν βασίλειον ἀδρανὴς κατὰ τὰ ἄλλα νὰ ἀναθέσῃ πάσας τὰς ἐλπίδας αὐτῆς.

Οὐδὲν ἄρα ἄπορον, ἂν ἡ ὑπὸ πρωΐμου βουλιμίας καταληφθεῖσα Ἰταλία ἀποβλέπῃ πρὸς τὰς ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἑλληνικὰς χώρας ὡς πρὸς κτῆμα ἄνευ δεσπότου καὶ ἂν διπλοῦν αὐτῇ προκηταὶ τὸ ἀγώνισμα· κατὰ τῆς ἑλληνικῆς μὲν φυλῆς ὡς ἀδρανοῦς μὲν, ἀλλὰ δυσκαμπτοτάτης ἀντιστάσεως κωλυούσης τὴν περαιτέρω πρόοδον τῶν ἰταλικῶν βλέψεων· κατὰ τῆς Αὐστρίας δὲ, ὡς ἐνεργοῦ καὶ ἐπιφόβου ἀντιζήλου ἐν τῇ ἐπιδιωκομένῃ ἐν τῇ Ἀνατολῇ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀμέσῳ καὶ στενῇ ἡγεμονίᾳ.

Καὶ τὰ μὲν δίκαια τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς οἱ Ἰταλοὶ πολεμοῦσι ποῦ μὲν διὰ βαρβαρωτάτης αὐθαιρεσίας καὶ ἀλαζονείας, ὡς ἔπραξαν τοῦτο ἐν Κρήτῃ, ποῦ δὲ διὰ ραδιουργιῶν, ποῦ δὲ ἀναισχύντως ψευδολογοῦντες.

Δείγματα τῆς διαγωγῆς ταύτης περιφανῆ ἔδωκαν ἡμῖν ἐν Ἀθήναις διὰ τοῦ Σιλβιστρέλη, ἐν Κρήτῃ διὰ τοῦ Νέγρη καὶ τοῦ Φασιώτου, ἐν Μακεδονίᾳ διὰ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς, ἐν Ἠπείρῳ διὰ τοῦ Δεγουβερνάτι, τοῦ Μιλελίρε, τοῦ Βελδάτζη, τοῦ Σὰν Τζουλιάνου καὶ τελευταῖον τοῦ Πελλεγρίνη. Τίς δὲν θὰ αἰσθανθῇ ἀληθινὴν βδελυγμίαν ἀναγινώσκων τὰ χυδαῖα ψεύδη, ὅσα ἐσώρευσεν ὁ ἐκλεκτὸς οὗτος τοῦ Τιτόνη κατὰ τῆς ἐθνικῆς ὑποστάσεως τῆς Ἠπείρου καὶ κατὰ τῶν νομιμωτάτων πόθων τῆς Μακεδονίας;

Κατὰ δὲ τῆς Αὐστρίας ἡ Ἰταλία παραγγέλλει πυροβολαρχίας. Ἐξετάσωμεν πῶς θὰ ἀποβῶσιν αὐτῇ τὰ πράγματα πρὸς τοὺς δύο ἀντιπάλους, πρὸς τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Ἡ θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Σταυροῦ

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐξ Ἱεροσολύμων:

Ἀνήκω εἰς τὸν ἑλληνικὸν ὀρθόδοξον κλῆρον καὶ εἶμαι εἰς θέσιν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως καὶ πείρας νὰ κρίνω καὶ νὰ θαυμάσω τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀγῶνας τῶν πατέρων τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, δι' ὧν προμαχοῦσι τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἐν τῇ περιβλέπτῳ ταύτῃ καὶ δεδοξασμένῃ γωνίᾳ τῆς γῆς. Διὰ τοῦτο αἱ παρατηρήσεις μου θὰ γίνωσι δεκταὶ ἄνευ προκαταλήψεως καὶ ἄνευ δυσθυμίας. Ἀφορῶσι δὲ αἱ παρατηρήσεις μου αὗται εἰς τὴν περίπυστον θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Σταυροῦ.

Οἱ ὅροι ὑφ' οὓς αὕτη λειτουργεῖ εἶναι κάκιστοι, δύναμαι εἰπεῖν ἀπαίσιοι. Καὶ πρῶτον ὡς οἴκημα ἐξεταζομένη ἀποδεικνύεται ἐντελῶς ἀκατάλληλος ὡς διδακτήριον. Αἱ αἴθουσαι τῶν παραδόσεων εἶναι σκοτειναί, ἀνήλιοι καὶ στερούμεναι καθαροῦ ἀέρος, τὰ θρανία σεσαθρωμένα. Ἡ ὑγρασία κατέρχεται ἀπὸ τῶν ὀρόφων μονονοῦ ὡς σταγόνες βροχῆς. Χείρονες ἔτι εἶναι οἱ κοιτῶνες καὶ χείριστον τὸ νυκτερινὸν μελετητήριον. Οἱ ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἐκπαιδευόμενοι ἀποβάλλοντες τὴν ῥώμην τοῦ σώματος δὲν δύνανται νὰ διατηρήσωσιν ἄρτιον καὶ τῆς ψυχῆς τὸ σθένος καὶ νὰ ἀποβῶσιν ἱκανοὶ νὰ συνεχίσωσι τοὺς ἐνδόξους ἀγῶνας, οἵτινες ἐλάμπρυναν τὴν ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων μοναχῶν ἐν Παλαιστίνῃ.

Ψεκτὸν εἶναι ὡσαύτως καὶ τὸ σύστημα τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς, τὸ σύστημα τῆς στρατολογήσεως τῶν μαθητῶν δι' ὑποτροφίας. Νέοι ἀποτυχόντες ἐν παντὶ ἄλλῳ σταδίῳ τοῦ βίου ὑπὸ τῆς πενίας συνελαύνονται εἰς τὴν σχολὴν ταύτην. Οὔτε τὸ ἦθος τῶν νέων τούτων εἶναι ἠγγυημένη: πάντοτε ἀγνότητος. οὔτε τῆς ψυχῆς ὁ ζῆλος καὶ ἡ ἔμπνευσις τοσοῦτον ζωηρὰ, ὅσον ἀπαιτεῖ αὐτὰ τὸ στρατεύεσθαι ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, τὸ προϋποθέτον ἀφοσίωσιν εἰλικρινῆ εἰς τὸν ἱερὸν σκοπὸν καὶ προθυμίαν εἰς τὰς θυσίας, καὶ φρονήματος ὑπερηφάνειαν καὶ εὐστάθειαν γνώμης καὶ τὰς ἄλλας τῆς διανοίας ἀρετὰς, ὧν ἄνευ δυσπέλαστος καθίσταται δι' αὐτῶν ὁ κατὰ τῶν πολυωνύμων ἐχθρῶν τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας ἀγών. Πῶς θὰ παλαίσῃ διὰ τοιούτων στρατιωτῶν ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία, ἀφ' οὗ εἰς τὴν σχολὴν συνώθησεν αὐτοὺς οὐχὶ ἔνθεος ζῆλος τῆς θρησκείας, ἀλλ' ἡ χυδαία τοῦ σαρκίου ἀνάγκη;

Τούτου τοῦ κακοῦ, τῆς ἐλλείψεως δῆλον ὅτι γενναίου φρονήματος παρὰ τοῖς μαθητευομένοις, ἀντιλαμβάνεται πᾶς τις ἐκ πρώτης ὄψεως καὶ πείθεται ὁ μανθάνων, ὅτι ἡ ἐπονείδιστος διχόνοια ἡ βάσιν ἔχουσα τὸν χυδαῖον τοπικισμὸν διαιρεῖ τοὺς μαθητευομένους, ἡ διαίρεσις δ' αὕτη προσκναβαίνει εἰς τοὺς διδάσκοντας καὶ ἀπὸ τούτων εἰς τοὺς ἰθύνοντας τὰ τῆς σχολῆς πράγματα. Οὕτω ὁ ἀγὼν τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὴν σχολὴν, τῆς εὐδοκιμήσεως ἐν αὐτῇ, καθίσταται ἀγὼν στομάχου μᾶλλον ἢ διανοίας καὶ ψυχῆς. Ἡ ραδιουργία, ὁ φθόνος, ἡ καχυποψία, ἡ μνησικακία οὕτω εἶναι τὰ πρῶτα σπέρματα τὰ ριπτόμενα εἰς τὴν ψυχὴν τῶν μαθητῶν τὰ ἀναβλαστάνοντα ἔπειτα καὶ κορμούμενα εἰς τὰ δένδρα τῆς ἔριδος καὶ τῆς διχοστασίας τῶν πατέρων, ἐξ ἧς ἀφύλακτα εὑρίσκοντες τὰ πατρῷα τεμένη οἱ ξένοι λῦκοι εἰσπηδῶσι καὶ ἁρπάζουσιν αὐτά.

Τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς ἐχάραξα μὲ πόνον ψυχῆς καὶ μὲ τὴν εἰλικρινῆ προσδοκίαν, ὅτι θὰ ἀκουσθῶ ἀτροκαταλήπτως ὑπὸ τῶν δυναμένων νὰ φέρωσι διόρθωσιν τοῦ πράγματος. Ἡ Σχολὴ τοῦ Σταυροῦ πρέπει νὰ καταστῇ τὸ πανελλήνιον, εἰ δυνατόν, παιδευτήριον τῶν ἀφιερωμένων νὰ ἀγωνισθῶσιν ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μεγαλῦνον τὰς ψυχὰς αὐτῶν καὶ ἀναπτύσσον τὰς διανοίας, ὥστε νὰ ἀποδοθῶσι καὶ πάλιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν τὰ σκῆπτρα τῆς γνώσεως καὶ τῆς μεγαλοψυχίας, σκῆπτρα φεῦ! ἅτινα σήμερον κατέχουσιν οἱ ξένοι.

ΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑΙ ΘΗΡΙΩΔΙΑΙ ΚΑΙ Η ΕΥΡΩΠΗ 1885-1906

(Ἰδὲ καὶ φύλλον ὑπ' ἀριθ. 387).

Le prince de Bismark ne pense pas qu' à l'avance, le Congrès puisse paraitre supposer que des résolutions prises solennellement par toute l' Europe unie ne seraient pas exécutées. Il faudrait attendre une infraction pour s' enpréoccuper, et, dans ce cas, les Puissances prevenués par leurs représentants à Constantinople, pourraient s' entendre pour faire appel à de nouvelles réunions diplomatiques.

Ἐν κεφαλαίῳ, τὰ ἱστορηθέντα δεικνύουσι τὴν βουλγαρικὴν κυβέρνησιν εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἅμα τῷ πραξικοπήματι δι' οὗ ἐσφετερίσθη τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν, εἰς σταθερὸν κανόνα πολιτείας διαγράψασαν τὴν ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἐπαρχίαις καταδολίευσιν καὶ περιφρόνησιν τῶν ἐνοχλητικωτάτων ἐκείνων τοῖς Βουλγάροις δικαίων, ἅτινα ἡ Βερολίνειος Συνθήκη καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς ἀπορρεύσασαι καταστατικαὶ πράξεις πανηγυρικῶς ἀνεγνώρισαν καὶ ἀνέκαθεν ὑφιστάμενα καὶ ἐπὶ τὸ μέλλον παραχωρητέα εἰς τὸν ἐνταῦθα σύνοικον Ἑλληνικὸν λαόν. Λόγος τῆς τοιαύτης κατακυρώσεως ὑπῆρξεν αἴσθημα δικαιοσύνης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὰ ἐθνικῶς πρὸς τὴν Τουρκίαν ὠργανωμένα δίκαια τοῦ λαοῦ τούτου, — ἀνάλογον ἐκείνου ὅπερ ἐμαρτυρήθη καὶ ὑπὲρ ἄλλου ἐνταῦθα συνοίκου λαοῦ, τοῦ Μουσουλμανικοῦ, — καὶ ἐπιθυμία ἐξασφαλίσεως εἰς τοὺς Ἕλληνας τοῦ ὑφισταμένου ἤδη αὐτονόμου ὀργανισμοῦ πρὸς συντήρησιν καὶ διάσωσιν τῆς παναρχαίας αὐτῶν ἐθνικῆς ὑποστάσεως.

Ἦσαν δὲ γνωσταὶ εἰς τὸ Συνέδριον αἱ μεγάλαι μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Σλαύων ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς ἐπαρχίαις τῆς Τουρκίας ἀντιθέσεις, γνωστὸς δὲ καὶ ὁ δεινὸς ἀγὼν ὁ μεταξὺ αὐτῶν ἐκ τῆς ἀντιθέσεως προκύψας.

Ἀλλ' ἡ δήλωσις ἣν ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου ὁ δεύτερος ἐν αὐτῷ Βρεττανὸς πληρεξούσιος, ὁ ἀπὸ Σαλισβουρίας μακρήσιος, ἀνέγνω πρὸς τοὺς συναδέλφους αὐτοῦ κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 17 Ἰουλίου 1878 διετύπωσεν εὐγλώττως πιστοτάτην εἰκόνα τῶν κινδύνων, οὓς ἐκ τοῦ συνόλου τῶν μέχρι τέλους τοῦ συνεδρίου γενομένων συζητήσεων κατάδηλον γίνεται ὅτι ἠθέλησαν ν' ἀποτρέψωσιν οἱ περὶ ἐλευθερίας τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων ὁρισμοὶ τῆς Βερολινείου Συνθήκης. «Τὸ συνέδριον δὲν ἀγνοεῖ, — ἔλεγε τότε ὁ Ἄγγλος ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργός, — ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἡ φιλία διεσπάσθη. Ἀπὸ συμμάχων ἐγένοντο ἀντίπαλοι. Οἱ Σλαῦοι, οἵτινες ἄλλοτε ἀνεγνώριζον τοῦ Ἕλληνος Πατριάρχου τὴν ἐξουσίαν συνετάχθησαν περὶ νέον ἐκκλησιαστικὸν ὀργανισμὸν ἐλκύσαντα αὐτοὺς εἰς ὑποταγὴν Ἐν μεγάλῳ μέρει τῆς χώρας κατοικουμένῳ ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς τὸ δικαίωμα τοῦ κατέχειν τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰ σχολεῖα ἐγέννησεν ἀμφισβητήσεις, πολλάκις δὲ μάλιστα καὶ ἀφορμὴν πάλης μεταξὺ τῶν εἰς τὰς δύο φυλὰς ἀνηκόντων. Τὰ μέγιστα δ' ὠξύνθη ἡ ἔρις ἕνεκα τῶν συμβάντων κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους μῆνας καὶ τὰ ἐκ τῶν ἐρίδων γεννηθέντα πάθη ἔτι μᾶλλον ἀπεχώρισαν ἀπ' ἀλλήλων τὰ δύο ταῦτα φῦλα. Προέκειτο περὶ πράγματος πολὺ ὑπερτέρου ἁπλῆς διαφορᾶς γνώμης ἐπὶ ζητήματος ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως. Οἱ Ἕλληνες φοβοῦνται καὶ εὐλόγως τὴν ὑποδούλωσιν τῆς ἐκκλησίας αὐτῶν, τὴν κατάργησιν τῆς γλώσσης αὐτῶν, τὴν βαθμιαίαν ἀπορρόφησιν καὶ ἐξαφάνισιν τῆς φυλῆς αὐτῶν, ἂν οἱ ἀντίπαλοι περιήρχοντο εἰς θέσιν ἐπικρατεστέραν. Τὰ θέματα ταῦτα ἔχουσι παρ' αὐτοῖς κεφαλαιώδη σημασίαν, ἡ δὲ τυχὴ αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς μορφῆς ἣν τὸ συνέδριον θέλει δώσει εἰς τὰς διατάξεις τὰς ἐγκριθησομένας πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς προστασίας τῶν χριστιανῶν καὶ τῆς ἐμπεδώσεως τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας.

Τούτων τῶν λόγων τὴν ἀκρίβειαν τὴν ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Γορτσακὼφ ἐν τῇ ἑπομένῃ συνεδρίᾳ ἀμφισβητηθεῖσαν, — καίτοι ὁ πρίγκηψ εὐθὺς ἀμέσως δι' ὀλίγων ἀπαντήσας προκαταβολικῶς ἐδήλωσεν ὅτι «θέλει ζητήσει ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας αὐτονομίαν ὁμοίαν τῆς ὑπὲρ τῶν Σλαύων αἰτουμένης, διότι σκοπὸς τῆς κυβερνήσεως αὐτοῦ εἶναι ἡ διαλλαγὴ τῶν δύο φυλῶν», — ἐφιλοτιμήθη ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις διὰ τῆς πολιτείας αὐτῆς, μάλιστα δὲ καὶ καθ' ὑπερβολήν, ν' ἀποδείξῃ κατὰ τὰ προειρημένα.

Σκοποῦσα τὴν καθαίρεσιν τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων ἀπὸ τῆς ἐν τῷ διμερεῖ πολιτικῷ ὀργανισμῷ Βουλγαρίας καὶ Ρωμυλίας προνομιακῆς θέσεως, καθ' ἣν τὰ τῆς ἐκπαιδευτικῆς καὶ θρησκευτικῆς ὀργανώσεως τῶν Ἑλλήνων ἐν τοῖς συνοικισμοῖς αὐτῶν, συμφώνως πρὸς τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Διεθνῶν Πράξεων ἐτηροῦντο ἀνεξάρτητα καὶ αὐτόνομα, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ πρός τε τὸν μουσουλμανικὸν καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν τῆς βουλγαρικῆς πλειονοψηφίας ἐκπαιδευτικὸν καὶ θρησκευτικὸν ὀργανισμόν. ἔξω πάσης ὀργανωτικῆς, περιοριστικῆς ἢ ἀφομοιωτικῆς ἐπεμβάσεως τῆς πολιτείας, — τοιαῦτα, λέγομεν, σκοποῦσα, καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ ἐν ὅσῳ τὸ κοινοτικὸν σῶμα ἵστατο ἐπὶ ποδὸς, οὐδενὸς δόλου, οὐδενὸς τεχνάσματος, ἐν ὥραις δ' εὐθέτοις καὶ οὐδεμιᾶς βίας ἐφείσθη κατ' ἔτος καὶ πολλάκις ἑκάστου ἔτους ἀποπειρωμένη διαμελισμὸν τοῦ ἐν ζωῇ σώματος· ὅπως φονεύσῃ τὰς κοινότητας, ἐν ᾧ ἐνήργει ἁρπαγὰς σχολείων, μοναστηρίων καὶ ἐκκλησιῶν, ἐσφετερίζετο περιουσίας ἑλληνικὰς, ἐκακοποίει σώματα καὶ ἐβίαζε συνειδήσεις. εἰργάζετο μεθοδικῶς πρὸς διάλυσιν τῆς συνοχῆς τῶν ἀποτελούντων τὸ σῶμα μελῶν, διασκόρπισιν αὐτῶν κατ' οἰκογενείας καὶ κεφαλὰς, κατακερματισμὸν τῶν ὁμάδων εἰς ἀσυντάκτους μονάδας, κατάπνιξιν αὐτῶν ἐν τῷ πελάγει τῆς περιβαλλούσης αὐτὰς βουλγαρικῆς πληθώρας, ἀπομόνωσιν, ἀπογύμνωσιν καὶ ἀπώθησιν τῶν ἀτιθάσσων ἔξω τῆς χώρας, ἀπορρόφησιν, συγχώνευσιν, ἀφομοίωσιν τῶν ἀδυνάτων καὶ εὐχειρώτων, ἐν ἑνὶ λόγῳ *ἀφελληνισμὸν* τῶν Ἑλλήνων καὶ *ἐκβουλγάρωσιν*.

Αὐτὸ ἐκεῖνο ὅπερ ἡ ἐν Βερολίνῳ συνηγμένη Εὐρώπη δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιτρέψῃ οὐ μόνον ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ, ἀλλ' οὐδ' ἐν Βουλγαρίᾳ.

Ρητὴ δήλωσις τοῦ προεδρεύοντος τῶν ἔργων τοῦ Βερολινείου Συνεδρίου πρίγκιπος Βίσμαρκ, γενομένη ἐξ ἀφορμῆς ἄλλου κεφαλαίου τῶν εἰς τὴν αὐτονομίαν ἀναγομένων, περιέχει αὐτολεξεὶ γενικῶς τὰ σημαντικὰ ταῦτα: «Ἡ Αὐτοῦ Γαληνοτάτη Ὑψηλότης φρονεῖ, ὅτι ἔχει καθῆκον νὰ προσθέσῃ, ὅτι ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ δὲν δύναται, ὡς Γερμανὸς πληρεξούσιος νὰ παραμείνῃ ὅλως σιδέτερος. Αἱ ὁδηγίαι ἃς ἔλαβε παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος, τοῦ σεβαστοῦ αὐτοῦ κυρίου, πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Συνεδρίου, ἐντέλλεται αὐτῷ νὰ συντελέσῃ ὅπως διατηρηθῇ ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν τοὐλάχιστον ὁ βαθμὸς τῆς προστασίας ὃν ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος ἠθέλησε νὰ ἀσφαλίσῃ αὐτοῖς, εἰς μηδεμίαν δὲ νὰ νυμφεύσῃ συμφωνίαν, ἥτις ἔμελλε νὰ ἐλαττώσῃ τὰ ἀποτελέσματα ἅτινα ἐπετεύχθησαν ἐπὶ τοῦ σημαντικοῦ τούτου ἀντικειμένου». Ἀνατρέχοντες δ' εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς ὀγδόης συνεδρίας τῆς εἰρημένης ἐν

Κωνσταντινουπόλει Συνόδου, ὑπὸ τὰν τίτλον *Βουλγαρία* εὑρίσκομεν ἐκεῖ διαγεγραμμένα ἐν Συσδίῳ Ὀργανικοῦ Κανονισμοῦ ὑπὸ κεφάλαιον VI τὰ ρητὰ ταῦτα: «*Τελεία ἐλευθερία λατρείας. Συντήρησις τοῦ κλήρου καὶ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων ὑπ' αὐτῶν τῶν κοινοτήτων*» καὶ ἐπὶ τούτοις βλέπομεν ἐκεῖ ἐγγυήσεις ἐναντίον τῶν καταναγκαστικῶν προσηλυτισεων, ἀπαγόρευσιν ἐμποδίων εἰς τὴν ἀνέγεριν ἐκκλησιαστικῶν ἱδρυμάτων καὶ τὴν τέλειαν ἱεροτελεστιῶν, ἄδειαν χρήσεως ἐπισήμου τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τοῖς δήμοις. (cantons) ὅπου ἡ χρῆσις αὐτῆς εἶναι γενική

Καὶ ταῦτα ἐκεῖ γενικῆν ἐχουσι τὴν δύναμιν, ἀρμόζοντα καὶ ἐπὶ Βουλγαρίας καὶ ἐπὶ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας.

Ἀλλ' ἡ τοιαύτη γενικὴ τοῦ Συνεδρίου γνώμη καὶ μερικότερον ἐν τοῖς περὶ Βουλγαρίας εἰδικοῖς ὁρισμοῖς τῆς Βερολινείου Συνθήκης ἐξειδηλόθη ἐν ἄρθρῳ 5 ἔχοντι οὕτω: «Αἱ ἑπόμεναι διατάξεις θέλουσιν ἀποτελέσει τὴν βάσιν τοῦ δημοσίου δικαίου τῆς Βουλγαρίας.

»Ἡ κατὰ θρησκευτικὰς πίστεις (croyances religieuses) καὶ δόγματα (confessions) διάκρισις εἰς οὐδένα ἐπιτρέπεται ν' ἀντιταχθῇ ὡς λόγος ἀποκλεισμοῦ ἢ ἀνικανότητος πρὸς ἁπλουσιν τῶν ἀστικῶν καὶ πολιτικῶν δικαίων καὶ εἰσοδον εἰς τὰς δημοσίας θέσεις, ἀξιώματα καὶ τιμὰς ἢ πρὸς ἐξάσκησιν ἐπαγγέλματος καὶ βιοιηχανίας ὅπου δήποτε τῆς χώρας.—"Απάντων τῶν θρησκευμάτων ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἐξωτερικὴ ἀσκησις ἐσορκίζονται εἰς πάντας τοὺς ὑπηκόους τῆς Βουλγαρίας, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ξένους, οὐδὲν δὲ κώλυμα ἐπιτρέπεται νὰ ἐπενεχθῇ οὔτε εἰς τὴν ἱεραρχικὴν ὀργάνωσιν τῶν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν κοινωνιῶν (communions) οὔτε εἰς τὰς σχέσεις αὐτῶν μετὰ τῶν πνευματικῶν αὐτῶν ἀρχηγῶν».

Ἡ διπλῆ αὕτη διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 ἐκρίθη σκόπιμον νὰ τεθῇ μετὰ τὸν ὁρισμὸν τῆς Βουλγαρίας ὁρισμὸν τῆς Συνθήκης, καίτοι ἤρκει βεβαίως πρὸς παραγωγὴν ὁμοίων ὑποχρεώσεων παρὰ τῇ κυβερνήσει τῆς ἀγομενίας ἢ γενικῶς ἐφ' ὅλης τῆς ἐκτάσεως τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας τεθείσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 62. ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος τῆς ὑποτελοῦς ἡγεμονίας κατ' ἀνάγκην συμπεριλαμβάνοτο ἐν τῷ ὅρῳ «dans aucune partie de l'Empire Ottoman la différence de religion κλπ ». Ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν πρωτοκόλλων τοῦ Συνεδρίου συνάγεται, οἱ ἐν αὐτῷ Πληρεξούσιοι τῶν Δυνάμεων ἐν τῷ ἀναγομένοις εἰς τὰ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν κατ' ἰδίαν ἐκκλησιαστικῶν ὀργανισμῶν ἠθέλη σπουδαιότητος, ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ δεκάτου ἐγδόου αἰῶνος, ἀφ' οὗ μεγάλοι τοῦ γένους διδάσκαλοι ἐκλείσαν τὴν σχολὴν αὐτῆς, καὶ προσείλκυσαν πλῆθὸν μαθητῶν πανταχόθεν τοῦ ἑλληνισμοῦ. Τοιοῦτοι ὑπῆρξαν ὁ Δωρόθεος Πρῶτος, ὁ Ἀθανάσιος Πάριος, ὁ Νεόφυτος Βάμβας καὶ ἄλλοι.

Μετὰ δὲ τὰς συμφορὰς, αἵτινες ἐπέπεσαν κατὰ τὴν νῆσον κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, καθ' ἣν ἀνετράπησαν καὶ ἠρκαλίσθησαν τὰ πάντα ἐν τῇ ἐυδαίμονι νήσῳ, πρώτη φροντὶς τῶν Χίων ἐκείνων ἀηλονότι, ἡ ἀνασύστασις τῆς γεφύρας σχολῆς, δι' ἣν εὐλόγως ἡ νῆσος ἐσεμνύνετο ἄλλοτε καὶ ἐτιμᾶτο καὶ ἀπέβη καθ' ὅλον τὸν ἑλληνισμὸν καὶ παρὰ τοῖς ξένοις αὐτοῖς ὀνομαστή. "Εκτοτε δὲ οἱ φιλόμουσοι Χῖοι, οἱ τε ἐν Χίῳ καὶ οἱ ἐν τῇ ξένῃ ἐμπορευόμενοι, δι' ἐτησίων συνδρομῶν, διὰ κληροδοτημάτων, καὶ δι' ἐκουσίων συνεισφορῶν συντηροῦσι καὶ προάγουσι τὰ σχολεῖα τῆς πατρίδος των μετὰ φιλοτιμίας καὶ ζήλου, παντὸς ἐπαίνου ἄξιου.

Τῆς φιλομουσίας δὲ ταύτης, ὡς καὶ τῆς πρὸς τὴν ἰδίαν πατρίδα στοργῆς, ἣν ἔχουσι πατροπαράδοτον καὶ οἱ σύγχρονοι Χῖοι, τραυματικὸν μαρτύριον εἶναι ἡ "Ἔνθεσις τῶν ἐν τοῖς ὀρθοδόξοις δημοσίοις σχολείοις Χίου πεπραγμένων κατὰ τὰ σχολικὰ ἔτη *1902-1905*, ἡ οὐ πρὸ πολλοῦ δημοσιευθεῖσα (Ἐν Χίῳ ἐκ τοῦ τυπογραφείου Σέμερ. 1906).

Τὴν ἐκθεσιν ταύτην διεξέρχεται ὁ γνησίως φιλὼν τὴν πατρίδα του Ἕλλην μετὰ πλείστης εὐφροσύνης.

Ἐκ τούτης καταδηλοῦται ὅτι ἡ κοινότης τῆς πόλεως Χίου συντηρεῖ σχολεῖα ἀρρένων ἑξ, ἡτοι τὸ γυμνάσιον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ 1885 λειτουργεῖ ἐν ὀλκερῷ καὶ εὐθλίῳ οἰκοδομήματι, ἀπέκανε τὴν βορείου πλευρὰς τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ κειμένῳ τὸ ἐμπορικὸν τριτέλιον τμῆμα τοῦ γυμνασίου, ἀπὸ τοῦ 1902 λειτουργοῦν ἐν οἰκοδομήματι προσηρτημένῳ πρὸς τὴν βορείαν πλευρὰν τοῦ γυμνασίου καὶ ἀνεγερθέντι τῷ 1904 τὴν πρώτην ἑξαετῆ ἐν Ἀστικῇ Σχολῇ, ἀνεγερθεῖσαν δπάνῃ τοῦ ἐν Λονδίνῳ Χίου Παντελῆ Θωμᾶ Ράλλη ἐν ἔτει 1903 ἀπέκανεν τὴν δυτικὴν τοῦ γυμνασίου πτέρυγα τὴν ἐν τῇ ἀνωθεν ἑξαετεῖον Ἀστικῇ Σχολῇ, ἀνεγερθεῖσαν τῷ 1901 ἐπὶ θέσεως παλαιοῦ τοῦ Λόφου Ἀσωμάτου, ἔνθα νεα συνοικία ἐσχηματίσθη μετὰ τοὺς φθαρτικοὺς σεισμοὺς; τοῦ 1881 τὸ ἐν Πελκιοκίστρῳ ἑτέρᾳ ἑτέρᾳ συνοικίᾳ τῆς πόλεως, δημοτικὸν σχολεῖον τὸ μετὰ τοὺς σεισμοὺς; τοῦ 1881 συσταθὲν ἐκεῖ τῆν ἐν Κάμπῳ —προ·σεῖω τῆς πόλεως—πενταετεῖον Ἀστικὴν Σχολῆν. ἀνεγερθεῖσαν ἐπίσης καὶ ἀνασταθεῖσαν μετὰ τοὺς σεισμοὺς τοῦ 1881 Θηλεῖων σχολεῖα συντηρεῖ ἡ κοινότης τῆς πόλεως; τέσσαρα, ἡτοι τὸ Κεντρικὸν Παρθενεγωγεῖον, ἀπέκανε τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ κείμενον, διηρημένον δὲ εἰς ἀνώτερον τετρατάξιον τμῆμα καὶ εἰς κατώτερον, ἐπίσης τετρατάξιον τὸ ἀπὸ τοῦ 1904 πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Κεντ.κοῦ Παρθενεγωγείου ἀνεγερθὲν δεύτερον δημοτικὸν παρθενεγωγεῖον, τὸ ἐν Πελκιοκίστρῳ τρίτον καὶ τὸ ἐν Κάμπῳ τέταρτον. Λειτουργοῦσι δὲ τὰ σχολεῖα ταῦτα κατὰ τὴν προγρᾴμματα κοινὰ πρὸς τὰ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένα καὶ κεκυρωμένα ὑπὸ τῶν ἐνετταλμένων πρὸς τοῦτο ἀρχῶν.

Παρέχομεν νῦν καὶ ἀπογραφικὰς τινας εἰδήσεις, ἃς ἐκείνων, ἃς ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἔκθεσις περιλαμβάνει ἐν ἰδίῳ αὐτῆς κεφαλαίῳ, ἐν τῷ τετάρτῳ. Κατὰ ταύτας ἐφοιτῶν κατὰ μὲν τὸ σχολικὸν ἔτος τοῦ 1902 - 1903 ἐν ἅπασι τοῖς σχολείοις 1223 μαθηταὶ (ἐξ ὧν 224 ἐν τῷ γυμνασίῳ καὶ 35 ἐν τῇ πρώτῃ τάξει, τῇ μόνῃ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο λειτουργούσῃ) καὶ 712 μαθήτριαι, ἤτοι 1935 μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ἐν τῷ συνόλῳ· κατὰ δὲ τὸ 1903 - 1904 μαθηταὶ 1251 (ἐν τῷ γυμνασίῳ 232 ἐν δὲ τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ τάξει τοῦ ἐμπορικοῦ τμήματος 36) καὶ μαθήτριαι 742 ἤτοι 1993 ἐν τῷ συνόλῳ· κατὰ τὸ ἔτος τέλος 1904 - 1905 μαθηταὶ 1218 (216 ἐν τῷ γυμνασίῳ, 38 δὲ εἰς τὰς τρεῖς τάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ τμήματος) μαθήτριαι δὲ 752 ἤτοι 1970 μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι. Οἱ μαθηταὶ οὗτοι προσέρχονται ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς νήσου, τῶν Ἀστικῶν κυρίως σχολῶν, καὶ ἀπὸ τῶν χωρίων. Προέρχονται δ' δὲ ὅλοι καὶ ἐκ τῶν παραπλεισίων νήσων καὶ ἐκ τῆς ἀπέναντι παραλίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἀλλαχοῦθεν ἀκόμη, εἰ καὶ ἐλάχιστοι, ὀλιγώτεροι τοῦλαχιστον ἢ ἄλλοτε.

Διὰ τὴν συνέχησιν τῶν σχολείων, περὶ ὧν ὁ λόγος, ἡ κοινότης ἐδαπάνησε κατὰ τὸ ἔτος 1902 - 1903 γροσια 348,837 ἐκ τῶν προϋπολογισθέντων 359,400 γροσίων. Ἀλλ' εἰς τοὺς ἀριθμοὺς τούτους δὲν συμπεριλαμβάνεται ποσότης γροσίων 85,17787, ἅτινα διετέθησαν ὑπὲρ ἀναγκῶν ἐκτάκτων. Εἰσπράξε δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐκ διαφόρων πόρων, οὗς κατωτέρω θὰ δηλώσωμεν, 497,483.10 ἀντὶ τῶν προϋπολογισθέντων 379,400 γροσίων, ἤτοι εἰσέπραξε πλέον τῶν προϋπολογισθέντων 118,083.10 γρ. Τὸ περίσσευμα τοῦτο αἰτίαν ἔχει κυρίως τὴν αὐξησιν ἀπὸ 4 ο/ο εἰς 4 1/2 τοῦ ἐπιτοκίου, τὴν ὁποίαν νομέμην ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἰδίως ἡ τοῦ ἀριθμοῦ Α. Συγγροῦ, κατὰ αὐξησιν διοικητοῦ αὐτῆς κ. Σ. Στρεῖτ. Δύο ἄλλας αἰτίας ἐν Ἔνθεσις, ἡν βελτίωσιν δηλονότι τῆς ἀξίας τοῦ συναλλάγματος ἐν Ἑλλάδι καὶ τὰ: προφορᾷς τῆς λαβρέζας. Τοῦτου ὁ υἱὸς Ἰωάννης, ἐν Πειραιεῖ ἐμπορεύομενος, προσήνεγκεν ὑπὲρ τῶν σχολείων τῆς πατρίδος του γρᾷγκα 10,000 ἤτοι γροσια 54,500, βᾴς ἐκ Ρουμανίας, ὅπου ἐμπορεύεται, εἰς Χίον ἐνα τελέση τοὺς γάμους αὐτοῦ, δὲν ἐλησμόνησε καὶ τὰ σχολεῖα τῆς πατρίδος καὶ συνέδραμεν αὐτὰ διὰ 1090 γροσιων. Ἀλλὰ καὶ αἱ τακτικαὶ ἐτήσιοι πρόσοδοι ὑπερέχησαν τὰς προϋπολογισθείσας κατὰ 19,950.88 γρ. Τοιουτοτρόπως ἡ περίσσεια τῶν σχολείων ηὐξήθη ἐν ἔτει 1902 - 1903 κατὰ 63,570.76. Καὶ ἡ διαχείρισις τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1903 - 1904 κατθηλεν εἰς περίσσευμα 80,278.38 γροσίων ἑνεκα ἐπιμέτρων ἐκτάκτων, λεγει ἡ "Ἔνθεσις, καὶ ἑνεκα τῶν προσόδων, αἵτινες ὑπερτέρησαν τὰς προϋπολογισθείσας. Κυρία αἰτία τοῦ περισσεύματος τοῦ ἔτους τούτου εἶναι καὶ πάλιν ἡ πρόοδος βελτίωσις τοῦ συναλλάγματος ἐν Ἑλλάδι. Κατὰ τὸ ἔτος τέλος 1904 - 1905 ἡ διαχείρισις ἐκλειστε μετὰ περισσεύματος 16,783.27 γροσίων

Πόρους τὰ σχολεῖα τῆς Χίου ἔχουσι τὰ δικαιώματα προικῶν (εἰσπράχθησαν τῷ 1902 - 3 γρσια 25,773.09 ἀντὶ τῶν προϋπολογισθέντων 17,000 γρ. τῷ 1903 - 1904 γρσια 16,274 37· τῷ δὲ 1904 - 1905 γρσια 26,815.06 ἀντὶ τῶν προϋπολογισθέντων γροσίων 16,000) ἐμβάτικια, πάκτη καὶ ἐνοικια ἐκ κτημάτων ἀφιερωμένων διὰ διαθηκῶν εἰς τὰ σχολεῖα, τὰ δικαιώματα τῶν μνημονίων, τὰ εἰσιτήρια τῶν μαθητῶν (τῷ 1902 - 3 εἰσπράχθησαν ἐκ τῶν εἰσιτηρίων γρσια 50.146.14 ἀντὶ τῶν προϋπολογισθέντων 49.000 γροσίων, τῷ 1903 - 1904 γρσια 50,052,40 τῷ 1904 - 1905 γρσια 52,546.48), συνεισφορὰς προσφορᾶς καὶ κληροδοτήματα (ἐκ τούτων εἰσπράχθησαν τῷ 1902 - 1903 γρσια 89.050 25. τῷ 1903 - 1904 γρ. 70,560.03· τῷ 1904 - 1905 γρ. 39,712.50), τὸν κοινὸς βάς φόρους (τῷ 1902 - 1903 εἰσπραχθησαν 169,403.69 δρ. τῷ 1903 - 1904 γρ. 149,996.51· τῷ 1904 - 1905 γρ. 162,134) μερίσματα κυβερνητικῶν δανείων (τῷ 1902 - 1903 γρ. 114,631.78 τῷ 1903 - 1904 γρ. 118,906 29 τῷ 1904 - 1905 γρ. 128,315.45).

Ἐκ τῶν συνεισφορῶν ἀξίας μνείας εἶναι ἡ τῶν ἐν Λονδίνῳ Χίων, οἵτινες τῇ ἐπιτασίᾳ τῶν κ. κ Μ Γ. Μαυροκορδάτου, Π. Α. Ἀργυροῦ Ε. Ε Η. τροκκκίνου καὶ Γ. Εὐμορφοπούλου προσήνεγκον τῷ 1903 - 1903 λίρας ἀγγλικὰς 155,40, ἐξ ὧν τὰς 55 τὸ γνωστὸν κατάστημα τῶν ἀδελφῶν Ράλλη ἔτερας 50 ἡ ἀξιότιμος κυρία Ἰουλία Σκαρλατοῦ 10 δὲ ὁ κ. Π Π. Ρεδοκονάκης· καὶ Σα. Ἢ συνεισφορᾷ τῶν ἐν Λονδίνῳ Χίων κατῆλθε τῷ 1903 - 1904 εἰς 150,4 λίρας, τῷ δὲ 1904 - 1905 εἰς 148,4. Ἀλλοτε οἱ ἐν Λονδίνῳ Χῖοι ἀπόστελλον πολὺ περισσότερα ὑπὲρ τῶν σχολείων τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος των σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως λῆμμονσιν αὐτά, ὡς λησμονοῦσι καὶ οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν των, ἐν Ἀγγλίᾳ γεννηθέντες καὶ ἀνατραφέντες. Ἐπῆλθε δηλονότι ὅ,τι προεῖδε ὁ ἀοίδιμος Κοραῆς, ὅστις δι' ἐπιστολῶν, μετὰν ἐκλοπατρίας, πρὸς τοὺς ἐν τῇ διασπορᾷ διατελοῦντας Χίους (μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ 1822) συνιστᾷ εἰς αὐτοὺς νὰ συνοικισθῶν ἐν τινι νήσῳ ἢ ἐπαρχίᾳ τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος καὶ νὰ κτίσωσι τὴν Νέαν Χίον, ἵνα μὴ ἐγκαθιστάμενοι ἐν Εὐρώπῃ μετὰξὺ λαῶν ἀλλοφύλων καὶ ἀλλογλώσσων ἀπόλεσωσι τὴν τιμιοκτίτην τοῦ ἀνθρώπου συνείδησιν, ἐν συναίσθημα τῆς πατρίδος. Ἔτερκι συνδρομαὶ ἀξίας μνείας ἰδίας, εἶναι ἡ τοῦ ἐν Τεργέστῃ βαρῶνου Παύλου Α. Ράλλη, ὅστις ἐτησίως ἀποστέλλει πρὸς τὴν κοινότητα τῆς Χίου φράγκα 500 ἵνα ἀγορᾷζωνται βιβλία καὶ διδωνται εἰς τοὺς ἄπορους μαθητᾷς ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει κυρίας Ἀλεξ. Α. Μαυρογορδάτου, ἥτις συνέδραμε τὰ σχολεῖα ἀποστείλασα τῷ 1902 - 1903 λίρας ὀθωμανικὰς τέσσαρας ὡς

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Ἀθήνησι 1903
ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

† Η Α. Σ. Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΘΗΝΩΝ Πρόεδρος
ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ Ταμίας
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΙΚΕΛΑΣ
ΜΑΡΚΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΥΤΑΝΤΖΟΓΛΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΑΚΤΙΒΑΝ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΣΤΡΕΙΤ
ΑΣΗΜ. ΖΑΪΜΗΣ
ΜΙΑΤ. ΝΕΓΡΕΠΟΝΤΗΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ε. ΒΡΥΖΑΚΗΣ Γενικὸς Γραμματεύς.

Εἰσφοραὶ δέχονται: Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος (ἀρίθμ. 19 20), καὶ αἱ Λοιπαὶ ἐν Ἀθήναις Τράπεζαι. Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις τὰ ὑποκαταστήματα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ αἱ τοπικαὶ πρὸς συλλογὴν ἐράνων Ἐπιτροπαί.

ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΙ

Περὶ τοῦ δολοφονηθέντος ἀεμηνήσου μητροπολίτου Κορυτσᾶς ἐπιστέλλουσιν ἐκ Θεσσαλονίκης τὰ ἑπόμενα εἰς τὸ «Ἀνατολικὸν Λελτίον.»

Ἡ ἐπισμοτίης καὶ ἡ πομπὴ μεθ' ὧν διεξήχθη ἡ κηδεία τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κορυτσᾶς ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ κρίνωμεν περὶ τῆς τιμορᾶς ἠτυπώσεως ἣν ἡ δολοφονία του παρήγαγεν ἐπὶ τοῦ λαοῦ Τᾶ καταστᾶματα ἐκλείσθησαν. Ἡ πόλις ἅπαα ἐδυθθεῖη εἰς πένθος. Οἱ χωρικοὶ προσελθόντες ἐξ ὅλων τῶν πέριξ χωρίων ἀνεζέσασαν τὸν ἀριθμὸν τῶν παρακολουθησάντων τὴν κηδείαν εἰς πλέον τῶν δέκα χιλιάδων. Ὁ Ἐπικήδειος λόγος ἐξεφωνήθη ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Καστορίας, ὅστις, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ ἐπίσκοπος Ἀυβραχίου ἤλθεν ἐπὶ τούτῳ ἐν Κορυτσᾷ (ἐκ τῶν παρὰ τὴν μεθόριον τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κορυτσᾶς χωρίων τῆς δικαιοδοσίας ἑκατέρας μητροπόλεως Ἀυβραχίου καὶ Καστορίας, ὅπου ἐτύγχανον περιοδεύοντες Σ. Ἀ.), ὅπως παραστᾶσιν εἰς τὴν κηδείαν. Ὁ Φώτιος Καλπίδης. ὁ δείμηνησος ἀρχιεπίσκοπος Κορυτσᾶς, ἤτο μόλις τεσσαρακονταετής. Καταγόμενος ἐκ Πόντου ἐποιήσατο λαμπρὰς τὰς σπουδᾶς του ἐν τῇ θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης. Διορισθεὶς τῷ 1904 γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προεχειρίσθη ἀρχιγόνον Ἐπίσκοπος. Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἔσχε μεγίστην ἀπήχησιν καθ' ὅλην τὴν Μακεδονίαν, ἐν ᾗ πανδήμως ἐξεπιμᾶτο διὰ τᾶς ἀρετᾶς του καὶ τᾶς γνώσεις του. Ἐπιμνημόσυνοι λειτουργίαι ἐψάλησαν ἐς πάσας τᾶς σημαντικᾶς πόλεις. Ἡ δημογεροντία δὲ Κορυτσᾶς ἀπεφάσισε νὰ ἀνεγείρῃ αὐτῷ μανσολεῖον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐν ᾗ τάφῃ.

* * *

— Τὰ αὐτὰ ε'Ἀνατολικὸν Λελτίον» περὶ τῶν ἐν τῷ νομῷ Θεσσαλονίκης συγκρούσεων τῶν Ἑλληνο-μακεδονικῶν ὁμοιτικῶν σωμάτων πρὸς τὸν τουρκικὸν στρατὸν γράφει τὰ ἀκόλουθα:

«Ἐπειδὴ οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ φίλοι αὐτῶν ἐπεζήτησαν νὰ ἐξηγήσωσι τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἑλληνο-μακεδονικῶν ἀμυντικῶν σωμάτων οἷῳ δὰ τᾶς παρεχομένης αὐτοῖς ὑποστηρίξεως ὑπὸ τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς δήθεν συνδρομῆς τῶν ὀθωμανικῶν ἀρχῶν. ὁ ἐν Μοναστηρίῳ ἀνταποκριτὴς ἡμῶν ἀπέστειλεν ἡμῖν ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως μακρὸν κατάλογον τῶν λεγομένων χώραν συμπλοκῶν μεταξὺ τῶν ἑλληνομακεδονικῶν σωμάτων καὶ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ ἐν τῷ βιλαετίῳ τούτῳ, ὃν καὶ ἐδημοσιεύσαμεν.

Ἐκ τῶν δημοσιόμενων παρόμοιον πίνακα σταλέντα ἡμῖν ὑπὸ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀνταποκριτοῦ ἡμῶν.

Ἰον. Τὴν 3 Δεκεμβρίου 1904. ἰσχυρὸν στρατιωτικὸν τουρκικὸν ἀπόσπασμα περιεκύκλωσεν ἐν τινι οἰκίᾳ τῆς Μπογτάνταας 9 ἄνδρας τοῦ ὑπὸ τὸν Λεωνίδαν σώματος· ἐπτὰ τούτων ἠχμαλωτίσθησαν καὶ δύο κατώφθωσαν καὶ διαφύγασιν. Ἡ ἐπίθεσις ἐγένετο κατόπιν βουλγαρικῆς καταδόσεως.

2ον Τὴν 27 Δεκεμβρίου, τὸ σῶμα τὸ διοικοῦν ἐπὶ τῶν ἐν Λιγοβάνης ἐπιβλεπόντων ὑψωμάτων τῆς νήσου κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, καθ' ἣν ἀνετράπησαν καὶ ἠρκαλίσθησαν τὰ πάντα ἐν τῇ εὐδαίμονι νήσῳ, πρώτη φροντὶς τῶν Χίων ἐκείνων ἀηλονότι, ἡ ἀνασύστασις τῆς γεφύρας σχολῆς, δι' ἣν εὐλόγως ἡ νῆσος ἐσεμνύνετο ἄλλοτε καὶ ἐτιμᾶτο καὶ ἀπέβη καθ' ὅλον τὸν ἑλληνισμὸν καὶ παρὰ τοῖς ξένοις αὐτοῖς ὀνομαστή. "Εκτοτε δὲ οἱ φιλόμουσοι Χῖοι, οἱ τε ἐν Χίῳ καὶ οἱ ἐν τῇ ξένῃ ἐμπορευόμενοι, δι' ἐτησίων συνδρομῶν, διὰ κληροδοτημάτων, καὶ δι' ἐκουσίων συνεισφορῶν συντηροῦσι καὶ προάγουσι τὰ σχολεῖα τῆς πατρίδος των μετὰ φιλοτιμίας καὶ ζήλου, παντὸς ἐπαίνου ἄξιου.

Τῆς φιλομουσίας δὲ ταύτης. ὡς καὶ τῆς πρὸς τὴν ἰδίαν πατρίδα στοργῆς, ἣν ἔχουσι πατροπαράδοτον καὶ οἱ σύγχρονοι Χῖοι, τραυματικὸν μαρτύριον εἶναι ἡ "Ἔνθεσις τῶν ἐν τοῖς ὀρθοδόξοις δημοσίοις σχολείοις Χίου πεπραγμένων κατὰ τὰ σχολικὰ ἔτη 1902 - 1905, ἡ οὐ πρὸ πολλοῦ δημοσιευθεῖσα (Ἐν Χίῳ ἐκ τοῦ τυπογραφείου Σέμερ. 1906).

Τὴν ἐκθεσιν ταύτην διεξέρχεται ὁ γνησίως φιλὼν τὴν πατρίδα του Ἕλλην μετὰ πλείστης εὐφροσύνης.

Ἐκ τούτης καταδηλοῦται ὅτι ἡ κοινότης τῆς πόλεως Χίου συντηρεῖ σχολεῖα ἀρρένων ἑξ, ἡτοι τὸ γυμνάσιον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ 1885 λειτουργεῖ ἐν ὀλκερῷ καὶ εὐθλίῳ οἰκοδομήματι, ἀπέκανε τῆς βορείου πλευρᾶς τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ κειμένῳ τὸ ἐμπορικὸν τριτέλιον τμῆμα τοῦ γυμνασίου, ἀπὸ τοῦ 1902 λειτουργοῦν ἐν οἰκοδομήματι προσηρτημένῳ πρὸς τὴν βορείαν πλευρὰν τοῦ γυμνασίου καὶ ἀνεγερθέντι τῷ 1904 τὴν πρώτην ἑξαετῆν Ἀστικὴν Σχολῆν, ἀνεγερθεῖσαν δπάνῃ τοῦ ἐν Λονδίνῳ Χίου Παντελῆ Θωμᾶ Ράλλη ἐν ἔτει 1903 ἀπέκανεν τὴν δυτικὴν τοῦ γυμνασίου πτέρυγα τὴν ἐν τῇ ἀνωθεν ἑξαετεῖον Ἀστικὴν Σχολῆν, ἀνεγερθεῖσαν τῷ 1901 ἐπὶ θέσεως παλαιοῦ τοῦ Λόφου Ἀσωμάτου, ἔνθα νεα συνοικία ἐσχηματίσθη μετὰ τοὺς φθαρτικοὺς σεισμοὺς; τοῦ 1881 τὸ ἐν Πελκιοκίστρῳ ἑτέρᾳ ἑτέρᾳ συνοικίᾳ τῆς πόλεως, δημοτικὸν σχολεῖον τὸ μετὰ τοὺς σεισμοὺς; τοῦ 1881 συσταθὲν ἐκεῖ τῆν ἐν Κάμπῳ —προ·σεῖω τῆς πόλεως—πενταετεῖον Ἀστικὴν Σχολῆν. ἀνεγερθεῖσαν ἐπίσης καὶ ἀνασταθεῖσαν μετὰ τοὺς σεισμοὺς τοῦ 1881 Θηλεῖων σχολεῖα συντηρεῖ ἡ κοινότης τῆς πόλεως; τέσσαρα, ἡτοι τὸ Κεντρικὸν Παρθενεγωγεῖον, ἀπέκανε τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ κείμενον, διηρημένον δὲ εἰς ἀνώτερον τετρατάξιον τμῆμα καὶ εἰς κατώτερον, ἐπίσης τετρατάξιον· τὸ ἀπὸ τοῦ 1904 πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Κεντ.κοῦ Παρθενεγωγείου ἀνεγερθὲν δεύτερον δημοτικὸν παρθενεγωγεῖον, τὸ ἐν Πελκιοκίστρῳ τρίτον καὶ τὸ ἐν Κάμπῳ τέταρτον. Λειτουργοῦσι δὲ τὰ σχολεῖα ταῦτα κατὰ τὴν προγρᾴμματα κοινὰ πρὸς τὰ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένα καὶ κεκυρωμένα ὑπὸ τῶν ἐνετταλμένων πρὸς τοῦτο ἀρχῶν.

Παρέχομεν νῦν καὶ ἀπογραφικὰς τινας εἰδήσεις, ἃς ἐκείνων, ἃς ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἔκθεσις περιλαμβάνει ἐν ἰδίῳ αὐτῆς κεφαλαίῳ, ἐν τῷ τετάρτῳ. Κατὰ ταύτας ἐφοιτῶν κατὰ μὲν τὸ σχολικὸν ἔτος τοῦ 1902 - 1903 ἐν ἅπασι τοῖς σχολείοις 1223 μαθηταὶ (ἐξ ὧν 224 ἐν τῷ γυμνασίῳ καὶ 35 ἐν τῇ πρώτῃ τάξει, τῇ μόνῃ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο λειτουργούσῃ) καὶ 712 μαθήτριαι, ἤτοι 1935 μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ἐν τῷ συνόλῳ· κατὰ δὲ τὸ 1903 - 1904 μαθηταὶ 1251 (ἐν τῷ γυμνασίῳ 232 ἐν δὲ τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ τάξει τοῦ ἐμπορικοῦ τμήματος 36) καὶ μαθήτριαι 742 ἤτοι 1993 ἐν τῷ συνόλῳ· κατὰ τὸ ἔτος τέλος 1904 - 1905 μαθηταὶ 1218 (216 ἐν τῷ γυμνασίῳ, 38 δὲ εἰς τὰς τρεῖς τάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ τμήματος) μαθήτριαι δὲ 752 ἤτοι 1970 μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι. Οἱ μαθηταὶ οὗτοι προσέρχονται ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς νήσου, τῶν Ἀστικῶν κυρίως σχολῶν, καὶ ἀπὸ τῶν χωρίων. Προέρχονται δ' δὲ ὅλοι καὶ ἐκ τῶν παραπλεισίων νήσων καὶ ἐκ τῆς ἀπέναντι παραλίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἀλλαχοῦθεν ἀκόμη, εἰ καὶ ἐλάχιστοι, ὀλιγώτεροι τοῦλαχιστον ἢ ἄλλοτε.

*Διὰ τὴν συνέχησιν τῶν σχολείων, περὶ ὧν ὁ λόγος, ἡ κοιν

ταλίας καὶ τῆς ἀλβανικῆς ἐθνότητος. ὁ συνδεδεμένος διὰ διπλοῦ δεσμοῦ μετὰ τῆς ἑλληνιζούσης μερίδος, ἦτον ὁ Ὀσμᾶν πασᾶς Βαλῆς Ἰωαννίνων, ὅστις εἶχε βάλει κατὰ νοῦν νὰ ἐξουθενίσῃ τὸ ἀνεξάντλητον μουσουλμανικὸν στοιχεῖον δηλ. τοὺς μπεηταλῆδες, νὰ ὑποστηρίξῃ (;) διὰ παντὸς τρόπου τὰ σχέδια τῶν Ἑλλήνων (!) ὑποθάλπων (;) καὶ αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν τῶν ἑλληνικῶν συμμοριῶν κατὰ τῶν Βλάχων. Ἀπειλαί, φυλακίσεις μακραί, κινήσεις στρατιωτικαί, τὰ πάντα ἐτέθεσαν εἰς χρῆσιν ὑπὸ τοῦ Ὀσμᾶν πασᾶ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου... Ἐν Κων)πόλει παρεδέχθησαν, ὅτι ἐὰν ἡ διοίκησις τοῦ Ὀσμᾶν πασᾶ εἶχεν ἐξακολουθήσει ἡ ἑλληνικὴ σημαία ἤθελε κυματίσει ἐν βραχεῖ (;) ἀντὶ τῆς ὀθωμανικῆς ἐπὶ τοῦ φρουρίου τῶν Ἰωαννίνων. Ἦτο καιρός. Αἱ αὐθαιρεσίαι, ἃς ὁ Βαλῆς οὗτος εἶχε διαπράξει, αἱ διασπαθίσεις τοῦ δημοσίου χρήματος, αἱ ἴδιαι αὐτοῦ ἄνευ αἰδοῦς ἀνήθικοι πράξεις δὲν λογαριάζονται. Ἤδη συνεπείᾳ ὑπερβασίας καθηκόντων κατὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ ἰταλικοῦ ταχυδρομείου ἐν Ἰωαννίνοις, ὁ Ὀσμᾶν διετάχθη ἐκ Κων)πόλεως νὰ ζητήσῃ συγγνώμην παρὰ τοῦ ἡμετέρου Γ. Προξένου. Καὶ ἐν ἄλλαις περιστάσεσι εἶχε δεήσει νὰ ζητήσῃ συγγνώμην παρὰ τοῦ Μιλελίρε 3ην ἢ 4ην φοράν. Οὗτος δὲ (ὁ Μιλλελίρε) λαβὼν ὄψιν ἀγαθὴν φιλοστόργου πατρὸς πρὸς υἱὸν ἐκτραπέντα, τῷ εἶπε τουρκιστὶ (;) μετὰ τοῦ ἐρασμιωτέρου μειδιάματος «ναί, ἀγαπητὲ ἐνόησα· δέχομαι τὴν ἔκφρασιν τῆς συγγνώμης σου, ἀλλὰ μὴ κάμῃς πλέον τὰ αὐτά, μὴ γελοιοποιῆσαι περισσότερον. . . .»

Σ. 459. Ὁ ἐπιδεικνυόμενος ἤδη ἐξευρωπαϊσμὸς ἐν Αὐλῶνι, εἶναι πλήρης ἐν Ἰωαννίνοις· τὸ μόνον σύμβολον τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας εἶναι τὸ φέσι· οἱ κάτοικοι (25,000 περίπου, ἐξ ὧν 5,000 ἑβραῖοι) εἶναι ἐνδεδυμένοι εὐρωπαϊστί· αἱ ὁδοὶ εἶναι εὐρωπαϊκαὶ καθαραί, μετὰ πεζοδρομίων. Αὐτὸ τὸ Παζὰρ οὐδὲν ἔχει τὸ ἀνατολιτικόν, οὔτε τὸ ἰδιόρρυθμον καὶ τὰ καταστήματα ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ἐπαρχιακῶν τινων πόλεων τῆς Ἰταλίας

Μεταβαίνων τις εἰς Ἰωάννινα δὲν πρέπει νὰ διαπνέηται ὑπὸ πολιτικῶν προκαταλήψεων, ἀλλὰ νὰ περιορισθῇ νὰ περιγράψῃ ὅ,τι βλέπει καὶ ὅ,τι ἀκούει. Λοιπόν, ὅλαι μὲν αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν καταστημάτων εἶναι ἑλληνικαί, ὅλοι ὁμιλοῦσιν ἑλληνικά, καὶ πολλοὶ εἶναι ἐν λόγοις (;) τοὐλάχιστον. οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν ἕνωσιν τῶν Ἰωαννίνων μετὰ τῆς Ἑλλάδος Τὸ νὰ εἴπῃ δέ τις ὅτι ἐν τῷ βιλαετίῳ Ἰωαννίνων δὲν ὑπάρχουσιν εἰμὴ ὀλίγοι μόνον Βλάχοι, εἶναι τὸ νὰ βεβαιώσῃ πρᾶγμα ἀντικείμενον τῇ ἀληθείᾳ, ἢ τὸ νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ πλειονότης τῶν κατοίκων τοῦ βιλαετίου εἶναι ἑλληνικὴ ἢ ἑλληνίζουσα, ἐνῷ ἡ μεγάλη πλειονότης εἶναι ἀλβανική (;; !!) καὶ ὑποστηρίζει τὴν αὐτονομίαν τῆς Ἀβανίας (;). Ἀλλ' ὅπως ὑπάρχουσιν ὀάσεις ἰταλικαὶ ἐν Δαλματίᾳ καὶ ἐν τούτοις οὐδεὶς ἀμερόληπτος Ἰταλὸς ἰσχυρίζεται, ὅτι ὅλη ἡ Δαλματία εἶναι Ἰταλική, οὕτω ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι τὰ Ἰωάννινα ἐὰν μὴ εἶναι ἐντελῶς (;) ἑλληνική, βεβαίως εἶναι ἐξελληνισμένη, χωρὶς διὰ τοῦτο, ὅπερ εἶναι δυνατόν, διαστρέφων (;) τις τὴν ἀλήθειαν νὰ βεβαιώσῃ παρόμοιον πρᾶγμα δι' ὅ,τι ἀποβλέπει τὸν νομόν Ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν, ὅτι τὰ Ἰωάννινα εὑρίσκονται 6-7 ὥρας ἀπὸ τῶν ἑλληνικῶν συνόρων, ὅτι αἱ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες εἰσχωροῦσιν εἰς ὅλας τὰς οἰκίας καὶ ὅτι τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα—ἐν τούτων ἐπιβάλλον διὰ τὴν ἀρχιτεκτονικήν του μετὰ μεγάλης κλίμακος καὶ ἐξωτερικῶ, δωρικοῦ ρυθμοῦ στηλῶν ἐκ μαρμάρου (ἡ Ζωσ.Σχολὴ)—εἶναι κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον συχναζόμενα, καθ' ὅσον οἱ νέοι οἱ συμπληρώσαντες τὰς ἑαυτῶν σπουδὰς ἐν τῷ γυμνασίῳ Ἰωαννίνων περνῶσιν ἔπειτα ἐλευθέρως ὅπως ἐγγραφῶσιν εἰς τὸ πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν. Καὶ ἀληθῶς δὲν δύναται τις νὰ μὴ θαυμάσῃ τοὺς πλουσίους ἐκείνους Ἕλληνας, οἵτινες προορίζουσι σημαντικὰ ποσὰ ἑκατοντάδων πολλῶν χιλιάδων φράγκων ὑπὲρ τοῦ σχηματισμοῦ ἑλληνικῶν σχολειων καὶ ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς προπαγάνδας ἐν γένει.

Δυνάμει οὐχὶ ὀλίγων φιρμανίων παραχωρηθέντων διαδοχικῶς ὑπὸ διαφόρων Σουλτάνων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς κατακτήσεως οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἐν Τουρκίᾳ ἔχουσι τὸ προνόμιον νὰ κανονίζωσι μεταξύ των τὰς θρησκευτικάς των ὑποθέσεις, τὰς κληροδοτικὰς καὶ τὰς τῶν σχολείων. Αὐτὸς εἶναι νομίζω, ὁ πρῶτος λόγος τῶν ἐπιτυχῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἑλληνικῆς προπαγάνδας. Τὰ σχολεῖα εἶναι ἐν ταῖς χερσὶ τῶν ἐπισκόπων Ἑλλήνων καὶ τοῦ κλήρου (ὑπάρχουσιν 6 ἐπίσκοποι Ἕλληνες ἐν τῷ βιλαετίῳ τ.ἔ. ἐν Ἰωαννίνοις, Πρεβέζῃ, Ἀργυροκάστρῳ. Βερατίῳ, Παραμυθίᾳ καὶ Κονίτσῃ) καὶ οὕτως ἐκτὸς ἄλλων γενναίων προσφορῶν παρ' ἰδιωτῶν, αὔξονται τὰ κεφάλαια ἐξ εὐσεβῶν κληροδοτημάτων, ἅτινα οἱ πιστοὶ ἀφήνουσι . . . καὶ ὅταν ταῦτα δὲν ἐξαρκοῦσιν ἔρχεται εἰς ἐπικουρίαν καὶ ὁ Σύλλογος Ἀθηνῶν. Ἐξ ἄλλου μέρους οἱ ἐν τῷ βιλαετίῳ Ἰωαννίνων 7 Ἕλληνες Πρόξενοι διαθέτουσι τὰ μέσα ὅπως μισθοδοτῶσιν (;) ἰατροὺς καὶ δικηγόρους, οἵτινες ἐν Ἰωαννίνοις πρὸ πάντων καὶ ἐν τοῖς μεγαλειτέροις κέντροις εἶναι ὑπὸ τὸν μανδύαν τοῦ ἐπαγγέλματός των ἀληθεῖς καὶ γνήσιοι πράκτορες ἐν ἐνεργείᾳ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

(ἕπεται τὸ τέλος).

ΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΑΠΟ τῆς πρώτης τοῦ ἀρξαμένου μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν ὁ νέος ἀστυνομικὸς νόμος, δι' οὗ ἡ ἀστυνομία τοῦ κράτους ἀνετέθη εἰς τὴν χωροφυλακήν. Ἡ μεταβολὴ αὕτη εἶναι ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων καὶ αἰσιώτατα προμηνύει τὰ ἀποτελέσματα διὰ τὴν ἐσωτερικὴν εὐταξίαν καὶ εὐνομίαν τῆς χώρας. ἀποτελεῖ δ' ἀρχὴν καὶ θεμέλιον μείζονος ἔτι προόδου τοῦ θεσμοῦ τούτου, ἐφ' ᾧ ἡ κυβέρνησις τοῦ κ. Θεοτόκη ἀρίστας θὰ καταλίπῃ ἀναμνήσεις ἐν τῇ πολιτικῇ ἱστορίᾳ τοῦ τόπου. Διότι διὰ τοῦ νέου συστήματος οὐ μόνον ὁ στρατὸς ἀποδίδεται εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν του καὶ ἀποσύρεται ἀπὸ ὑπηρεσίας, ἐν ᾗ ἡ ἀναγκαία προστριβὴ πρὸς ποικίλα συμφέροντα, οἱ ἀδιάκοποι παντοῖοι πειρασμοὶ τῶν ἐγκειμένων εἰς πάντα ἄνθρωπον ἀδυναμιῶν ἐταπείνωνον τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία τοῦ κράτους ἀποδίδεται εἰς ἑαυτήν, τοῦτ' ἔστιν εἰς ἄνδρας τριβέντας ἐν τῇ γνώσει τῶν ἐφαρμοζομένων νόμων, ἐπιστήμονας λαμβανομένους εὐθὺς ἀμέσως ἐκ τῶν κοινωνικῶν τάξεων. γνωρίμους δῆλον ὅτι καὶ οἰκειοτέρους πρὸς τὸν λαὸν καὶ τὰς ἀνάγκας του, οἷοι δὲν ἦσαν, οὐδ' ἠδύναντο νὰ εἶναι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ. Θεμέλιον μείζονος ἔτι προόδου τῆς ἐν τῇ χώρᾳ εὐταξίας ὠνομάσαμεν τὸν θεσμὸν τοῦτον, διότι ἐν αὐτῷ διαβλέπομεν τὴν ἀρχὴν τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας, ὑπὲρ ἧς πρὸ δεκαπενταετίας περίπου ὁ συντάκτης τοῦ φύλλου τούτου κ. Ἰ. Λαμπρίδης ὑπερεμάχησεν. Ἂν σήμερον τὰ στελέχη τῆς χωροφυλακῆς στρατολογοῦνται ἐκ τῶν φοιτητῶν καὶ διδακτόρων τῆς νομικῆς, οὐδὲν βραδύτερον διὰ νομοθετικῆς μεταβολῆς καὶ βελτιώσεως τοῦ θεσμοῦ τούτου θὰ ἐμποδίσῃ, ὅπως τὰ ἀνώτερα αὐτοῦ στελέχη, οἱ μοίραρχοι δῆλον ὅτι καὶ ἀντισυνταγματάρχαι λαμβάνωνται ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ δικαστικοῦ σώματος, ὅταν δῆλον ὅτι κριθῇ ἀναγκαῖον—καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν ἀφεύκτως θὰ κριθῇ—νὰ ἀνατεθῇ τῇ χωροφυλακῇ καὶ ἡ δικαστικὴ κρίσις τῶν ἀταισμάτων καὶ πλημμελημμάτων, ὅσα ἀπαιτοῦσι ταχεῖαν τὴν ἐκδίκασιν καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπειγούσης ἀνορθώσεως τῆς διαταραττομένης τάξεως ἐπιβάλλουσι τὴν ἄμεσον καὶ συνοπτικὴν παρέμβασιν τῆς ἀρχῆς. Διὰ τοῦ νέου θεσμοῦ τῆς χωροφυλακῆς ὁ κ. Θεοτόκης ἀληθὴς καὶ γνήσιος λάτρης τῆς μνήμης τοῦ Τρικούπη ἐπηνώρθωσεν ἐν τῶν μεγίστων πλημμελημάτων τοῦ ἀειμνήστου ἐκείνου ἀνδρὸς, οἷον ὑπῆρξεν ἡ στρατιωτικὴ ἀστυνομία ἡ ὠφελήσασα μὲν ἐπ' ἐλάχιστον τὴν ἐσωτερικὴν τάξιν τῆς χώρας, καιριώτατα δὲ βλάψασα τὴν παίδευσιν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν τιμὴν τοῦ στρατεύματος.

***

ΑΡΙΣΤΑ ποιοῦσα ἡ κυβέρνησις ἀπεφάσισε λόγῳ τῆς κατεπειγούσης ἀνάγκης καὶ πρὶν ἢ συνέλθῃ ἡ βουλὴ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐν Θεσσαλίᾳ διανέμουσα γαίας καὶ παρέχουσα τὰ ἀναγκαῖα κεφάλαια εἰς τοὺς ἀτυχήσαντας ὁμογενεῖς ἡμῶν πρόσφυγας ἐκ Βουλγαρίας καὶ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας. ὑποβάλῃ δ' ὕστερον εἰς τῆς βουλῆς τὴν ἔγκρισιν τὰς ἀποφάσεις ταύτας. Πρὸς τοῦτο ἀπέστειλε σήμερον εἰς Θεσσαλίαν τῶν ἐπὶ τῶν γαιῶν τοῦ δημοσίου τμηματάρχην τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν κ Γεωργαντόπουλον. ὅπως ἐκλέξῃ τὰς καταλλήλους γαίας καὶ καθορίσῃ τὸν τόπον τὸν κατάλληλον, ἐν ᾧ θὰ γίνῃ ὁ νέος συνοικισμός. Ὦ! ποίαν ἀνακούφισιν θὰ παράσχῃ ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς κυβερνήσεως τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος εἰς τὰ ἐκ τῶν ἑστιῶν αὐτῶν ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐπιδρομέων φυγαδευθέντα τέκνα της! Εἴδομεν πολλοὺς τῶν ἀτυχησάντων τούτων ὁμογενῶν μας κλαίοντας ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ, ὅτι θὰ ἴδωσιν ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ μητροπόλει συνοικιζομένην καὶ ἱδρυομένην τὴν ἔνδοξον, ἀλλ' ἀτυχεστάτην Ἀγχίαλον. Οὕτω εὐτυχῶς λύεται τὸ ὑπὸ τῆς βουλγαρικῆς βαρβαρότητος δημιουργηθὲν ἡμῖν ζήτημα, ὅπερ κατέστη ζήτημα φιλανθρωπίας ἅμα καὶ ἐθνικοῦ συμφέροντος. Τὴν περὶ τῆς αἰσίας λύσεως τοῦ ζητήματος τούτου ἡμετέραν ἐλπίδα ἐνισχύει καὶ ἡ φιλότιμος τῶν ἰδιωτῶν προθυμία. Πρῶτος ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος ἐδήλωσεν, ὅτι θὰ δεχθῇ πρὸς ἐγκατάστασιν τοὺς ἐκ τῶν ὁμογενῶν προσφύγων γεωργοὺς εἰς τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ κτήματά του, τοῦτον δ' ἐμιμήθησαν οἱ μεγάλοι γαιοκτήμονες Ἰ. Καρτάλης καὶ Πλατανιώτης. Ἂν δὲ ἀναλογισθῶμεν, ὅτι πολλοὶ τῶν προσφύγων ἔγιναν δεκτοὶ εἰς ἄλλας βιομηχανικὰς καὶ βιοτεχνικὰς ἐργασίας, δικαιούμεθα νὰ πιστεύσωμεν. ὅτι τὸ ὅλον τῶν προσφύγων θὰ εὕρῃ περίθαλψιν καὶ ἐξασφάλισιν ἐν ταῖς θερμαῖς ἀγκάλαις τῆς ἐλευθέρας πατρίδος.

***

ΤΗ εἰσηγήσει ἐγκρίτων τῆς ἡμετέρας κοινωνίας μελῶν μελετᾶται ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἡ ἵδρυσις ἐθνικῆς σχολῆς, ἐν ᾗ θὰ ἐκπαιδεύωνται δωρεὰν δαπάναις τοῦ δημοσίου τέκνα ἀλυτρώτων Ἑλλήνων θυσιασάντων ζωὴν καὶ περιουσίαν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Εἰς τὴν σχολὴν ταύτην θὰ κατατάσσωνται παῖδες 9-14 ἐτῶν, ἡ παίδευσις δ' αὐτῶν θὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ ὦσιν ἱκανοὶ νὰ εἰσέρχωνται εἰς δημοσίας ὑπηρεσίας ἢ ἐλευθέρια νὰ μετέρχωνται ἐπαγγέλματα. Ἡ Σχολὴ αὕτη θὰ προικισθῇ ὑπὸ ἰδίας περιουσίας διὰ νόμου. Ὑπὸ τῶν λαβόντων τὴν ὡραίαν πρωτοβουλίαν ἐμισθώθη ἤδη πρὸς προσωρινὴν ἐγκατάστασιν τῆς σχολῆς καὶ κατάλληλον ἐπὶ τούτῳ οἴκημα.

***

ΤΟ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας εἰσηγήσει τοῦ Πρυτάνεως τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν Πολίτου ἀπεφάσισε τὴν ἵδρυσιν διδασκαλίας ξένων γλωσσῶν, ἰδίᾳ δὲ τῆς ἀγγλικῆς, γερμανικῆς καὶ γαλλικῆς ἐκ τῶν πόρων διαφόρων κληροδοτημάτων.

ΟΙ δημοδιδάσκαλοι Λακεδαίμονος ἀπέδειξαν λαμπρῶς τὴν πεποίθησιν ἡμῶν, ἣν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐπικρίναντες τὴν ἀπάθειαν τοῦ ἐν γένει διδασκαλικοῦ κόσμου περὶ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἐθνικοῦ στόλου καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης ἐξεφράζομεν περὶ τοῦ ὅτι ὁσημέραι πυκνοῦνται αἱ τάξεις τῶν συνειδότων τὸ ὑψηλὸν αὐτῶν ἔργον καὶ κοπιώντων ὑπὲρ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς ἡμετέρας φυλῆς. Κοινῇ συσκεφθέντες ἀπεφάσισαν καὶ ἐζήτησαν τρισχίλια λαχεῖατοῦ στόλου, ὅπως διαθέσωσιν αὐτὰ εἰς τοὺς διδασκομένους παῖδας. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῶν φιλοτίμων διδασκάλων Λακεδαίμονος εἶναι, ἐπαναλαμβάνομεν τοῦτο, σπουδαία οὐχὶ διὰ τὸ ποσόν, ἀλλὰ διὰ τὸν φρονηματισμὸν τῶν διδασκομένων καὶ τὸ ἔμπρακτον μάθημα τῆς φιλοπατρίας· τοὺς δημοδιδασκάλους Λακεδαίμονος συνιστῶμεν νὰ μιμηθῶσι καὶ οἱ ἄλλοι τοῦ κράτους δημοδιδάσκαλοι καὶ τῶν γυμνασίων οἱ καθηγηταί.

***

Η ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΗ ἑταιρεία φιλοτίμως ἐπιδιώκουσα τὸν προορισμόν της ἠγόρασεν παρὰ τῶν ἐν Στάγερ καταστημάτων, παρ' ὧν προμηθεύεται καὶ τὸ κράτος, πεντήκοντα ὅπλα Μάνλιχερ - Σενάουερ, ὅπως διανείμῃ αὐτὰ εἰς τὰ ἀνὰ τὸ κράτος ὑπ' αὐτῆς ἱδρυόμενα σκοπευτήρια. Ἐπὶ τῇ ἐνεργείᾳ ταύτῃ συγχαίρομεν θερμῶς τὸ διοικητικὸν τῆς ἑταιρείας συμβούλιον. ἰδιαίτερον δὲ τὸν πρόεδρον αὐτῆς, τὸν ἀκάματον λοχαγὸν κ Ἀλ. Κοντούλην.

ΕΝΤΟΣ τοῦ Νοεμβρίου θ' ἀρχίσῃ εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ ὄπισθεν τοῦ τελωνείου ἡ κατασκευὴ προβλῆτος ἐν εἴδει λιμενοβραχίονος πρὸς ἐκφόρτωσιν τῆς ξυλείας, διότι εἰς τὴν Τροῦμπαν ὅπου γίνεται ἤδη ἡ ἐκφόρτωσις θὰ κατασκευασθῶσιν αἱ νέαι σιταποθῆκαι.

Ἡ δημοπρασία διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἔργου προϋπολογισθέντος εἰς 300 χιλ. δραχμὰς θὰ γίνῃ τὴν 1 Νοεμβρίου.

***

ΣΥΝΕΠΛΗΡΩΘΗ περίπου ἡ ἐκ τριάκοντα χιλιάδων ὅπλων Μάνλιχερ δόσις εἰσελθοῦσα εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ στρατοῦ, κατὰ τὸν ἀρξάμενον δὲ μῆνα καὶ τὸν ἐπιόντα Νοέμβριον ἡ κυβερνησις θὰ καταβάλῃ δραχ. 1.300.000 περίπου, ὅπως ἀρχίσῃ ἡ ἀποστολὴ τῆς δευτέρας ἐκ 30000 ἐπίσης ὅπλων δόσεως, μεθ' ἣν ὑπολείπεται ἡ τρίτη ἐκ 40000 ὅπλων, ὅπως οὕτω ἐντὸς τοῦ 1907 συμπληρωθῇ ὁ δι' 100.000 ὅπλων Μάνλιχερ ὁπλισμὸς τοῦ πεζικοῦ στρατοῦ τῆς Ἑλλάδος Παραλλήλως δὲ πρὸς τὴν φροντίδα ταύτην ἡ κυβέρνησις μεριμνᾷ περὶ τοῦ ὁπλισμοῦ τοῦ πυροβολικοῦ. Κατηρτίσθη ἤδη ἡ ἐπιτροπή, ἧς ἐνώπιον θὰ διεξαχθῶσιν αἱ δοκιμαὶ τῶν πυροβόλων τῶν διαφόρων ἐργοστασίων κατὰ Ἰανουάριον, ἀποτελουμένη ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος Νικολάου ὡς Προέδρου, τοῦ συνταγματάρχου Ἀλ. Σοφιανοῦ, τῶν ἀντισυνταγματαρχῶν Βάρβογλη καὶ Λαπαθιώτου, τῶν ταγματαρχῶν Κλεομένους καὶ Βουλπιώτου καὶ τῶν ὑπολοχαγῶν Δράκου καὶ Βλαχοπούλου. Ἐκ τῶν ἐγκριθησομένων πυροβόλων ἡ κυβέρνησις θὰ ἀγοράσῃ 36 πυροβολαρχίας ὀρεινὰς καὶ πεδινὰς ἢ ἐν ὅλῳ πυροβόλα 216.

***

ΚΑΙ τοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ «Δόξης» τὸ πλήρωμα ἀπῆλθεν εἰς Σιττῖννον, ὅπως καταγάγῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ὡραῖον καὶ εὔελπι πλοῖον

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Μεγίστην συγκίνησιν προκαλοῦσιν ἀνὰ τὸν πολιτικὸν κόσμον τῆς Εὐρώπης τὰ δημοσιευόμενα ἀπομνημονεύματα τοῦ διαδεχθέντος τὸν Βίσμαρκ ἀρχικαγκελλαρίου Κλόβιος Χοενλῶε. Δι' αὐτῶν ἀποκαλύπτεται, ὅτι ὁ τραχὺς καὶ δεσποτικὸς Βίσμαρκ ὑπὲρ τὴν ἠθικήν, τὴν τιμὴν καὶ τὸ δίκαιον ἔτασσε μετὰ κτηνώδους κυνισμοῦ τὸ συμφέρον καὶ ὅτι αἰτία τῆς πτώσεως αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ διαφωνία πρὸς τὸν νῦν αὐτοκράτορα ἐν τῇ ἐπιδεικτέᾳ πρὸς τὴν Ρωσίαν διαγωγῇ Διότι ὁ μὲν Βίσμαρκ ἤθελε παραβαίνων τοὺς ὅρους τῆς πρὸς τὴν Αὐστρίαν συμμαχίας νὰ ἀφήσῃ μόνην καὶ ἀβοήθητον τὴν Αὐστρίαν ἐν τῷ ἐνδεχομένῳ πολέμῳ κατὰ τῆς Ρωσίας διὰ τὴν ὑπὸ τῆς τελευταίας ταύτης μελετηθεῖσαν τὸ 1890 κατάληψιν τῆς Βουλγαρίας, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ ἐπέμεινε νὰ ἐκποδίσῃ τὸ πραξικόπημα τοῦτο τῆς Ρωσίας καὶ τελικῶς κατόρθωσε νὰ τὸ ματαιώσῃ.

— Αἱ εἰσπράξεις τῶν τελωνείων καὶ τῶν ἄλλων φόρων τοῦ κράτους παρουσιάζουσιν ἐν γένει σημαντικὴν αὔξησιν.

— Ἡ Βουλὴ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα συγκαλεῖται τῇ 15 Νοεμβρίου, πρὸ αὐτῆς δὲ σπουδαιότατα προβληθήσονται νομοσχέδια, οἷα οὐσιωδέστατα καὶ ἀναγκαιότατα μεταβολαὶ τῆς Πολ. Δικονομίας, οἰκονομικὰ νομοσχέδια σκοποῦντα τὴν αὔξησιν τῶν πόρων τοῦ κράτους καὶ τὴν ἐλάττωσιν τῶν ἐξόδων, ἐκπαιδευτικὰ νομοσχέδια καὶ τελευταῖον νομοσχέδιον σκοποῦν τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ παλαιοῦ καθεστῶτος τῆς διοικητικῆς διαιρέσεως τοῦ κράτους εἰς 16 νομούς. Ἐν τοῖς νομοσχεδίοις τούτοις περιλαμβάνεται καὶ τὸ περὶ συνοικισμοῦ τῶν ἐκ Βουλγαρίας καὶ Ἀν. Ρωμυλίας ὁμογενῶν προσφύγων.

—Ἀγγέλλεται ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι συνελήφθη ὑποπτον πρόσωπον σκοποῦν νὰ δολοφονήσῃ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. Αἱ ἀνακριτικαὶ ἀρχαὶ εὑρίσκονται ἐπὶ τὰ ἴχνη βουλγαρικῆς συνωμοσίας σκοπούσης τὸ ἄτιμον καὶ στυγερὸν τοῦτο ἔγκλημα, ὅπερ πραγματοποιούμενον θὰ φέρῃ τὸν ἑλληνισμὸν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ προβῇ εἰς τὰ ἔσχατα, ὅπως ἐξαλείψῃ ἀπὸ προσώπου τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν πᾶν ἴχνος τοῦ ἀνάνδρου τῶν Βουλγάρων λαοῦ.

ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΕΛΛΗΝΚΟΝ ΕΘΝΟΣ

Προηγούμεναι ἐγγραφαὶ (ἰδὲ φύλλ. ὑπ' ἀριθ.384) 47 = δρ. 470

Ὁ ἐν Μαγιούγκᾳ τῆς Μαγαδασκάρης κ. Μιχαὴλ Ἀγγελίδης δι' ἐν ἀντίτυπον ἀπέστειλε χρ. δρ. 10

Σύνολον μέχρι τοῦδε δρ. 480

Η ΕΘΝ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὑπομιμνήσκει τοῖς ἐξ ἁπλῶν καὶ χρεωλυτικῶν δανείων ὀφειλεταις αὐτῆς παρὰ τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τοῖς Ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς. ὅτι ἡ 1η Ὀκτωβρίου εἶνε ἡ διὰ τῶν οἰκείων συμβολαίων ὡρισμένη ἡμέρα πρὸς πληρωμὴν τῶν τόκων καὶ τῶν χρεωλυτικῶν δόσεων τῶν εἰρημένων δανείων. Ἡ ἐμπρόθεσμος πληρωμὴ ἀπαλλάσσει τοὺς ὀφειλέτας τῶν συνεπειῶν τῆς ὑπερημερίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Σεπτεμβρίου 1906.

(Ἐκ τοῦ Δικαστικοῦ τμήματος τῆς Ἐθν. Τραπέζης)

ΤΡΑΠΕΖΑ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΑΣ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ - ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

Συνάλλαγμα. Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων. Ἐκτέλεσις πάσης ἐντολῆς ἐν τοῖς Χρηματιστηρίοις Ἀθηνῶν, Λονδίνου καὶ Παρισέων καὶ πάσης τραπεζικῆς ἐργασίας.

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

4 ο/ο εἰς πρώτην ἀναζήτησιν.
4 1/2 ο/ο διὰ τρεῖς μῆνας.
5 ο/ο δι' ἓξ μῆνας.
5 1/2 ο/ο δι' ἓν ἔτος.

Καταθέσεις εἰς χρυσὸν δὲν γίνονται δεκταί.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1886. — ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΘΕΙΣΑ ΤΩ 1905

ΕΤΕΡΟΡΡΥΘΜΟΣ ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Κεφάλαιον καταβεβλημένον: 2,000,000 δρ.

ΑΘΗΝΑΙ — ΣΟΦΟΚΛΕΙΟΝ

Τμῆμα Τραπεζικόν. Συνάλλαγμα.—Ἔκδοσις ἐπιταγῶν (τσέκ—Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί — Εἰσπράξεις. — Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ Χρεωγράφων. — Προεξοφλήσεις. — Καταθέσεις. — Φύλαξις τίτλων καὶ τιμαλφῶν.

Τμῆμα Ταμιευτηρίου. Ταμιευτήριον 4 ο/ο. — Μηνιαῖαι καταθέσεις ἀνατοκιστικαί.

Τμῆμα Χρηματιστηρίου. = Ἀγοραπωλησίαι χρεωγράφων. — Χρηματιστικαὶ ἐντολαί.

Τμῆμα ἐμπορίου. — Προμήθειαι ἐμπορευμάτων. — Ἀντιπροσωπεῖαι οἴκων. — Πληροφορίαι ἐμπορικαί.— Δέρματα κατειργασμένα βυρσοδεψείου Μοσχάτου.

Γενικὸν Πρακτορεῖον. ἐν Ἑλλάδι τῆς Γαλλικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας κατὰ τοῦ πυρὸς καὶ τῆς ζωῆς ὁ «Φοίνιξ»

ΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Ἐπὶ τῇ ἐπιδόσει	3 1/2 ο/ο	ἀπόδοσις εἰς πρώτην ζήτησιν	
	3 3/4 ο/ο	»	μετὰ ἕνα μῆνα
	4 ο/ο	»	μετα τρεῖς μῆνας
	4 1/4 ο/ο	»	μετὰ ἓξ μῆνας
	4 1/2 ο/ο	»	μετὰ ἓν ἔτος
	5 ο/ο	»	μετα δύο ἔτη
	5 1/2 ο/ο	»	μετὰ τρία ἔτη καὶ πλέον

Διὰ καταθέσεις εἰς χρυσὸν κατὰ 1/2 ο/ο ὀλιγώτερον

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Ἡ Ἰονικὴ Τράπεζα Limited ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1906 μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως δέχεται καταθέσεις εἰς τραπεζογραμμάτια ἐπὶ τόκῳ, ὑπὸ τοὺς κάτωθι ὅρους:

Ἐπὶ τῇ ἐπιδόσει	1 1/2 %	εἰς α' ζήτησιν διὰ ποσὰ μέχρι	δρ. 100,000
	1/2 %	» » » διὰ πέραν τῶν	» 100,000
	3 %	μετὰ 3 μῆνας	
	3 1/2 %	» 6 » μέχρι 2 ἐτῶν	
	4 %	»